

Անա երբակի պաղատանք պարտուց, մեծաբանաց եւ տենչանաց, որ մարդկային հոգւոյ բոլոր ազնիւ զգացմունքները կ'պարունակեն. վասնզի Աղօթքը աւելի մեր տկարութեան ապաւինութիւն է քան թէ մեր մեղաց խոստովանութիւնը:

Աղօթքը թէ մեծաձայն նուիրած ըլլայ, եւ թէ անմոռն, համառօտ ըլլայ կամ առատ, այն ստորերկրեայ ջրերուն կնձանի որ միշտ կ'վազեն, թէ եւ միշտ դուրս չեն երեսնար, հապա երկրիս խորերէն ու ապառաժներու ծոցերէն կնոսեն առանց մոլորելու: Կարծես թէ մէկ բնական ազդեցութիւն մը կ'կանոնաւորէ ամեն ժամանակ մեր ներքին կենաց զգացմունքները: Ամեն ժողովուրդը միօրինակ աղօթքի կղիմեն այն ժամանակները՝ յորս հոգին իր պետքը կ'զգայ: Երբ օրը կսկսի եւ կամ կ'վերջանայ, երբ խնջոյքն ու վտանգը զմարդիկ կ'հաւաքեն կ'ծողվեն, երբ ծնունդը, ամուսնութիւն եւ կամ մահը՝ ուրախութիւն եւ կամ վիշտ կ'պատ-

ճառեն, ան ատեն աղօթքը անուշահոտ խունկի մը նման առ Աստուած կ'րարձարանայ:

Աշխարհիս զրադմանց եւ շփոթութեանը մեջ շատերը իրենց որոշած ժամը կ'մոռնան. կարելի է որ նաեւ պարտուց աղօթքը երբեմն բողոն. բայց կուգայ ատենը, կուգայ մէկ զգացմունք մը, պետք մը՝ որ նորէն գտնել կուտան զաղօթս: Աղօթքը մոռնալու համար պետք է որ մոռնանք թէ ներսերնիս ինչ կանցնի:

Թարգմանաց ՍԵՊՈՒՆ Ե. ՏԷՄԻԲՃԷՊԱՆԵԱՆ
Աշակերտ Հայկազեան Վարժարանին:

ՀԱՆԵԼՈՒԿ.

Ինքը խօսի չըզհետ,
Իսօղ կուտայ զօրիշներ.
Ինքը քաղի պէս ցուրտ է,

Բայց ինչ սրտէ կ'զգաս.
Փանն մըն է՝ որ շաւ անգամ,
Կըծախեն մէկ զանկան:

ՕՐԱՍՏՈՒՆ հանելուկն է ՄԱՐԻ, որ բառ սուրբ գրոց՝ Աստուծոյ պատկերն է. Բարդ բառն ալ էն ձախ կարգալու ըլլաւ՝ կ'ըլլայ ԴԵՄ (ստակ) բառը՝ որուն վրայ Թագաւորին դէմքը կ'օխտած կ'ըլլայ:

ՎԱՀԱՆ ՄԱՄԻԿՈՆԵԱՆ.

« Իձայն փողոյ ճաղնապառ իդաշին Գերանայ »: ՍԵՊՏՈՍ.

Ողիմ Հայկայ, որդիմ փառաց,
Հարբիմ կռել զձեզ Աստուած.
Տեսէ՛ք Մասեաց իգրութիւն ազատ
Ըզրախոս Հայոց նորահաս.
Աճ՛ ձեր իղոյն լուսասցին բոց,
Սիբէ՛ վառեցին սիբէ՛ Հայոց.
Եւ մըխեցին կուռ բազուկի,
Քան ինքնաց գեղարդունի,
Յազատքեան առաքաղ
Թախել շանիս սասկալիւթ:

Օ՛ն փողեցէ՛, կէ՛ք իղղորդ,
Աստուած է ձեր առաջնորդ.
Լուսնի, փառ՛ ձեզ կարգան հրաւեր՝...
Տեսէ՛ք անդամս հարց բոսուեր
Անկէ՛ծք առ ձեզ կարկանդակ ձեռն.
Որդիմ, խնայ հարցոյ է՛ք յաղերս
Արի՛ք ընդ ձեզ յաշնաւոր
Աղաւտութիւնն է՛ նրբօր.
Եւ զլայնալինն ստեալ Հայկ
Էջ Բաշորդուն իրանակ:

Օ՛ն... ոյ՛ք ի Հայս մըխն զերդ Բէ՛լ
Ուսան սա վայր է՛ անել.
Ըզարբ մանու ած շուրջ պահպան
Տէր յեղեկեանն Հայաստան.
Ասէ՛. Ո՛ կայն կոխե՛ տանհան՝
Մի աղջ դարձի յիւրն ի վանս.
Որ վասն Հայոց ած երկար՝
Ինք պընդեցի յայն կաշկանդ.
Եւ զոր կոխել զայր անան
Համբուրեացէ՛ք քաղանան:

Արի՛ք իմ հաջ, որդիմ Հայկայ,
Վրիժուց ձեր օր հասեալ կայ.
Երկինք զինեալ են դասել հուր
Պրծողան թռներ երկիր սուր.
Թէ զձեր խնդրեն աղ Տէգ, աղեղ,
Տնւ՛ք, քափեցէ՛ք կարկի Տեղ:
Յաստմն աղաւթ է ձեր Հայք,
Անցեալ գոշէ՛. Մի՛ դըրայք.
Ազատքեան օր սա ձեր,
Նոցա՛ անխն հաս գիւր:

Արի՛ք, ծաւալ տու բարձր յայր
Քրիստոսապառկ ըզգրօց ձեր.
Չէնք ուր Փրկչին նրբան կայ կուռ՝
Մի եւս անկցի կուր յարուր.
Օ՛ն զաջոյ իվեր ձրգէ՛ք յերկին՝
Երդումքն տու անագին.
Մի ձեռնդ իջցեն՝ մի առնուր
Դարձի հանգեղէ՛կ իցաղեր,
Յորշափ դեռ չիք մի վերջին՝
Մընայ յեալս ոտխին:

Հնապ իմ հաջ, ճն անդր յառաջ,
Չեզ հովանի կայ սուրբ Խաչ.
Բրբեցին յայն Տէգ եւ փրկին
Չոր լաւեցի՛ք բրբեանին:

Վա՛ն, այց հատին փառ՛ ի վրեմ
Թըռշիլ գանդ յերկնից սեմ.
Անեակ ոտաբ գրուս ոտխա
Թոսիլ զարել իղըծոյս,
Մոծանել զաջն յերկնից սանհան
Ազնւս բողեալ զՀայաստան:

ԽՈՐԻՈՐՈՐԻՆԻՆ.